

„Výjimečné! Hltala jsem každé slovo.“
— Tarryn Fisher

NAŠE POSLEDNÍ TAJEMSTVÍ

A. R. TORRE

**NAŠE
POSLEDNÍ
TAJEMSTVÍ**

**KNIHY A. R. TORRE
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Naše poslední tajemství

JAKO ALESSANDRA TORRE

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
S láskou, Chloe
Všechny moje touhy
Těsné pouto

NAŠE POSLEDNÍ TAJEMSTVÍ

Přeložila Hana Láryšová

A. R. TORRE

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Kniha vychází na základě licenčního ujednání se společnostmi Amazon Publishing a Kristin Olson Literary Agency.

Copyright © A. R. Torre, 2020

Translation © Hana Láryšová, 2024

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-701-6 (pdf)

Manželkám

PROLOG

NEENA

Současnost

Detektiv Cullenová byla dlouhá jako pořádná čára a měla mezeru mezi předními zuby, že by jí dokázala protáhnout slanou tyčinku. Včera v noci nevypadala moc atraktivně. Teď pod ostrým stropním světlem byla přímo ošklivá.

Mlčela a velice pomaloučku si procházela šanon s případem. Povzdechla jsem si a zvedla hrnek s chabou pěnou ke rtům. Přinutila jsem se spolknout hořkou kávu a uvažovala, kde trčí můj právník. Byla jsem v pohodě – prozatím. Zjistím, kolik budu moct, vyhnu se očividným pastím a budu držet jazyk za zuby. Schopnost držet jazyk za zuby jsem zdokonalila už dávno. To drbny se dostávaly do problémů. Vychloubači. Lidé

jako Cat Winthorpeová, která si prostě nedokázala užít svůj dokonalý život. Musela to člověku vmést do tváře svými občasnými poznámkami, rozhazováním. Proto taky musela být potrestaná. Za to mi nikdo vinu klást nemůže. Jednoduše jsem jí jenom ukázala, kde je její místo.

„Poslechla jsem si záznam vašeho telefonního hovoru na policejní linku.“ Detektiv Cullenová mě bedlivě pozorovala. „Bylo to zajímavé. V jednu chvíli jste si zívla.“

Poposedla jsem si a pouta na rukou o sebe cinkla. Pootočila jsem zápěstí ve snaze najít pohodlnější pozici. Doufala jsem, že to zívnutí nebylo v telefonu slyšet. Bylo to jedno z těch, kterým se člověk neubrání, protože se k němu připlíží přímo uprostřed věty.

„Uvědomujete si, jakou nadělá střela do úst škodu?“ Otočila lesklou fotku a záměrně pomalu ji přisunula ke mně. „Kulka projde obrovským množstvím cév, mozkem a vyjde temenem.“

Bez komentáře jsem se nahnula nad fotku, velká díra na vršku hlavy mě nepřekvapila. Ošklivá záležitost, ale viděla jsem i horší. Obličej opuchlý k nepoznání, ústa s rozevřenými rty. Vyděšený výraz ve tváři muže, kterého jste kdysi milovaly, těsně předtím než zemře. V temných zákoutích své mysli stále slýchám to jeho žadonění.

Odložila jsem lacinou kávu. „Máte nějakou otázku, nebo mi tady jen přednášíte?“

Žena se zarazila, jednoduchý zlatý kroužek na levé ruce znehybněl, a studovala můj obličej. „Paní Ryderová,

zdá se, že nerozumíte závažnosti svojí situace. Jste podezřelá z pokusu o vraždu.“

Rozuměla jsem závažnosti *její* situace. Laciný snubní prsten? Ty vaky pod očima? Vybrala si špatnou cestu. S rovnátky a přísnou dietou se cvičením mohla se svým životem něco udělat. Být někdo. Vydobýt si pozici, kdy si mohla užívat krás života. Zadívala jsem se jí do tváře. „*Doktorko Ryderová,*“ opravila jsem ji.

Usmála se a v tom gestu bylo něco, z čeho jsem se naježila. Zadívala jsem se do širokého zrcadla na svůj odraz a potvrzovala si, že je všechno tak, jak má být.

Moje vlasy, čerstvě ostříhané a nabarvené.

Moje pleť, navzdory místnímu příšernému osvětlení rozzářená a díky botoxu vyhlazená.

Moje tělo, pod značkovým cvičebním úborem štíhlé a pěstěné.

Můj snubní prsten, stále na svém místě, velký diamant se mi na ruce třpytil jako reflektor.

Vydrápala jsem se na vrchol tohoto světa a oni mě odtamtud shodit nemohli. Ne s tou horou lži, na nichž jsem tak tvrdě pracovala.

„Do Palo Alto jste se přestěhovala před dvěma lety, říkám to správně?“ Ticho znamená souhlas, proto si odkašlala a pokračovala. „Tak začneme tady.“

1. ČÁST

KVĚTEN

PŘED ČTYŘMI MĚSÍCI

1. KAPITOLA

CAT

První týden v květnu jsme pořádali večírek. Nepatřil k největším. Mezi trámy velké místnosti se neprocházeli provazochodci. Nenajali jsme lidi, aby postavili stany. Byla to taková nízkorozpočtová party, jejíž výtěžek měl jít místním umělcům a která zároveň sloužila jako rozlučka pro migranty.

Tak jsem jim říkala: migranti. Každé léto se členové naší komunity rozprskli jako migrující ptáci, aby si na luxusních výletních lodích a soukromých ostrovech nanášeli opalovací krém. Měla jsem jen měsíc a potom mě skupina žen shluknutých kolem mě opustí. Na to, aby prožily „další chladné léto“ v Athertonu, byly příliš zaujaté dětmi a kulturními zážitky.

„Až budeš mít děti, tak to pochopíš,“ šeptla mi jednou Perla a pravidelně mi přitom klepala na rameno

jako metronom. „Tvůj život se začne točit kolem nich a oni chtějí do plavek jako obyčejné děti.“

Až budeš mít děti. To bylo vůči ženě potýkající se s neplodností velice kruté. Navíc to byly strašné kecy. Žádné dítě v Athertonu nechtělo být obyčejné. Děti v Athertonu chtěly dávat na instagram videa, jak vyskakují z jachet v místech, jako jsou třeba Řecké ostrovy. Náš vyhřívaný bazén a studené, melancholické San Francisco jejich spolužáky neoslňuje, až na podzim vystoupí ze sedanů řízených řidičem a vrátí se do soukromé školy Menlo.

Usmála jsem se na Perlu a uvažovala, jestli tuší, že její sedmnáctiletý syn klátí naši služebnou. „Já vím,“ řekla jsem. „Až budeme mít děti, možná se k vám přidáme.“

S Williamem budeme muset „přetrpět“ chladné léto s našimi vyhřívanými kachličkami, vnitřní a venkovní saunou, vířivkami a šesti krby. S melancholií budeme bojovat jednodenními výlety do Beverly Hills a víkendy v našem domě na Havaji. A upřímně, vždy jsem si ráda dala pauzu od svých přátel a jejich všudypřítomných dětí.

„Já ti říkám,“ prohlásila Johanna a toužebně se zadívala na číšníka procházejícího kolem, „příště si koupíme něco v Portoriku. Pětiprocentní daň? Představ si, kolik ušetříme.“

„Byla jsi někdy v Portoriku?“ zeptala jsem se a sledovala dráhu svého manžela, jak prochází vstupní halou s hlavou nakloněnou k postaršímu muži vedle sebe. „Na to, že je to ostrov, tam výhled stojí za houby. Jestli máme jet tak daleko, chci pláž a výhled.“

Pokrčila rameny. „Když jeden rok ušetříme na daních, můžeme si koupit celý ostrov. Za to horší výhled stojí. Navíc myslím na to, jaký to bude mít kulturní dopad na Stewieho a Jane. Mohli by se naučit jazyk. Komunikovat s místními. Vidět, jak žijí rodiny v nouzi.“

Jane dostala k šestnáctým narozeninám silikonová prsa. Když jsem ji viděla naposledy, byla obtěžkaná tolika nákupními taškami, že je málem nemohla unést, a s telefonem u ucha nasedala na sedadlo spolujezdce exotického auta. Stewieho jsem neviděla přes rok, ale slyšela jsem, že ho vyloučili ze školy a že skončil v odvykacím centru, kde se měl léčit ze závislosti na drogách. Johanna přitom tvrdila, že studuje v zahraničí.

„Zapomeň na Portoriko,“ vložila se do hovoru Malloxy s jednou visací diamantovou náušnicí zamotanou ve vlasech. „Dům vedle nás v Cabo bude na prodej. Jedna z vás ho musí koupit.“ Natočila ke mně bradu a zvedla svůdné tmavé obočí. „Cat? No tak. Prospělo by ti vypadnout na léto pryč.“

Ženy zamumlaly jakýsi obecný souhlas a já se zasmála, opatrně jsem natáhla ruku a náušnici vymotala. „To se nestane. Já mám svoji bledou pleť ráda. Navíc William nemůže odjet z kanceláře ani na týden, natož na tři měsíce.“

Kelly mě objala paží kolem krku. „Na to zapomeňte. Cat má eskymáckou krev. Ale můžete se jí divit? William ji přece neustále zahřívá.“

Konverzace se přetočila k mému manželovi, všechny ztišily hlasy, zatímco kritizovaly jeho pracovní morálku a vzdychaly nad jeho skvělou vizáží.

Položila jsem si hlavu Kelly na rameno a povzdechla si. „Víš, že ty jediná mi budeš chybět,“ pošeptala jsem jí a byla to pravda. Kelly – ačkoliv měla nezbytné +2 děti, jež v Athertonu všichni obdivovali – se jako jediná chovala taktně a nepředhazovala mi moji neplodnost. A jako bonus mě jako jediná manželka v Athertonu přivítala bez snobských soudů. Tuto laskavost jsem jí nikdy nezapomněla.

„Vsadím se, že to říkáš všem holkám,“ procedila koutkem rudě nalíčených rtů.

Usmála jsem se a narovнала. Hovoru jsem se účastnila jen tak mimoděk, zatímco jsem se rozhlížela po probíhající party. Nacházel se tady obvyklý mix povědomých tváří v blýskavých róbách, mužské smokingy se stejnoměrně střídaly s barvami. Nepozdravila jsem se s každým hostem osobně, bylo to malé město, tudíž jsme my ženy vytvořily vlastní uzavřený kroužek, jež se soustředil kolem country klubu z Menla a dále se větvil.

Číšník se sehnul, aby naservíroval drink, a já sledovala, jak mu z podnosu padá ubrousek s monogramem a snáší se na tmavou dřevěnou podlahu. Omluvila jsem se ze skupiny a vydala se k němu. Cestou jsem kontrolovala detaily. Kaviárový bufet byl plný. Kapela byla zhruba v polovině repertoáru, jemný blues ladil s cinkáním sklenic se šampaňským a smíchem. Byla jsem ráda, že velká místnost není přeplněná a hosté se rovnoměrně rozprostřeli mezi vnitřními a venkovními prostory.

„Cat!“ Došla ke mně sošná starší žena, jejíž zlatá róba klouzala po podlaze. Oběma rukama mi urputně

sevrěla ramena. „Ještě jsem neměla možnost ti poděkovat za ten příspěvek pro naši novou rehabilitační kliniku.“

Usmála jsem se na Madeline Sharpovou, jednoho z největších dárců naší dnešní akce a předsedkyni Newyorské charity pro drogově závislé. „Předám to poděkování Williamovi. To byl on, ne já.“

„Ale!“ umlčela mě. „Všichni víme, kdo ve skutečnosti drží kasu. Muži by nevěděli, kde mají boty, kdybychom jim neukázaly na nohy.“

Rozesmála jsem se, protože se to k mému schopnému manželovi vůbec nehodilo. William velel tajným misím v Afghánistánu, s vražednou efektivitou řídil svoji firmu a raději by šel bosky, než aby si ohledně své obuvi nechal radit. Přesto měla o těch financích pravdu. William o tom šesticiferném daru nic *nevěděl*. Můj manžel sice měl spoustu zájmů, ale naše peníze – a to, jak je utrácím – k nim nepatřily.

„Až bude klinika hotová, musíš se tam přijít podívat,“ naléhala na mě. „Jedeme tam na léto. Na podzim bude hotovo!“

Další stěhovavý pták, tenhle míří na východ. Krátce mě přepadl stesk jako před každým létem, protože jsme v našem pozlátky ověšeném městě vždy osaměli, a to byla po bohatém společenském životě změna. Ale stejně rychle jsem si zase připomněla, jaká pozitiva to přináší. Ticho a klid. Čas jen pro nás, abychom se soustředili na naše manželství a upevnili pouto mezi námi. Po každém létě jsme byli silnější. Byli jsme si blíží.

Jsmo tým, řekl mi jednou. Léto je naše období.

„Možná přijedeme na její otevření.“

„To určitě musíte. Teď musím najít svého manžela.“ Madeline se předklonila a velice jemně mě políbila na tvář. Usmála jsem se, sevřela ji v objetí a pak sledovala, jak odchází.

„Krabí koláček, paní Winthorpeová?“

Ohlédla jsem se doprava a přikývla číšníkovi. Vzala jsem si miniaturní umělecké dílo ze stříbrného podnosu a položila křehké sousto na jazyk. V ústech jsem rozdrtila lahodnou kombinaci kraba a kůrky, limetková šťáva krásně podtrhávala chuť, a přitom jsem sledovala, jak pod klenutým vchodem na východní balkon prochází pár.

Na první pohled sem zapadali. Atraktivní blondýna s plešatícím podsaditým manželem. Mohlo jí být kolem pětaticeti až čtyřiceti, ačkoli se snažila čtvrtou dekádu všemožně skrýt. Proplétali se davem a já si všimla méně důležitých detailů. Šaty z konfekce, které se daly nalézt v diskontní prodejně, jestliže ctižádostivá žena hledala dostatečně pečlivě. Gumový pásek laciných hodinek vyčuhující zpod rukávu smokingu, jenž působil jako vypůjčený. Obrátila jsem pozornost zpátky k ní, která se mísí mezi mými přáteli a prohlíží si místnost s manželem poslušně v závěsu.

Proplétala jsem se mezi lidmi, abych ji neztratila z dohledu, a v duchu jsem si procházela seznam pozvaných hostů. Všichni na exkluzivním seznamu byli dobře známí přispěvatelé Nadace Winthorpeových nebo členové správní rady. Zastavila jsem se vedle jednoho z komorníků a nenápadně jsem kývla k páru, který

obdivoval našeho Picassa. „Frankline, kdo jsou ti lidé u schodiště? Ta žena v modrých šatech?“

S milým úsměvem přikývl, ani na chvíli se nerozhlížel, byl to naprostý profesionál. „Matthew a Neena Ryderovi, paní Winthorpeová.“

Přimhouřila jsem oči. „Nebyli na seznamu.“

„Věřím, že jsou to hosté vašeho manžela.“

To bylo zajímavé. Vděčně jsem přikývla. „Výborně. Děkuji za informaci.“

„Jistě, paní Winthorpeová. Bylo mi potěšením. Mohu vám přinést sklenku šampaňského? Nebo možná něco ze sklípku?“

„Ne.“ Chtěla jsem najít Williama.

„Pan Winthorpe je na verandě.“

Zarazila jsem se a podívala se mu do očí. „Děkuju, Frankline.“ V duchu jsem si udělala poznámku, že ho musím náležitě finančně ohodnotit.

Po pár krocích k verandě mě někdo zachytil rukou kolem pasu a přitáhl k sobě. Otočila jsem se a přitiskla se Williamovi k boku.

„Ahoj,“ řekl mi tiše, když ke mně shlížel, na rtech mu pohrával úsměv.

Nebezpečně krásný. Tak ho poprvé popsala moje matka a měla pravdu. Na chvíli jsem se maličko odtáhla a zkoumala jeho silné rysy, načež jsem ho políbila a užívala si, jak mi ochránářsky přitiskl ruku na obnažená bedra.

„Tichá aukce jde dobře.“ Kývl hlavou směrem k balkon, kde bylo na dlouhých skleněných stolech vystaveno čtyřiadvacet předmětů. Žena v šatech s korálky

a s masivním smaragdovým prstenem se právě shýbla a zvedla pero. Poslední měsíc jsem strávila sháněním předmětů do aukce – od pobytu v lázních na Aljašce po členství v country klubu v Menlu.

„Franklin říkal, že jsi na seznam hostů přidal nějaký pár.“ Pročísla jsem mu krátké tmavé husté vlasy a jemně za ně zatahala.

Přikývl. „Jsou to noví zaměstnanci naší firmy. Doktorka Ryderová a její manžel.“

Byla jsem strašná sexistka, když jsem předpokládala, že William obsadil pozici motivačního kouče pro zaměstnance mužem. Vzpomínala jsem si, že se mi o něm novém zmiňoval. Byli jsme na večeři a já uvažovala nad tím, že ta paštika chutná divně, a jeho nadšené vyprávění o člověku, který podle něj vyřeší morální problém ve Winthorpe Technologies, jsem ani nevnímala.

Ten morální problém by vyřešily *peníze*. Tým strávil čtyři roky vývojem nového medicínského zařízení, které by mohlo nahradit kardiostimulátor – dalo by se s ním procházet přes detektory kovu a snížit alergické reakce, infekci a pooperační komplikace více než o polovinu. Podíl a bonusy týmu se vázaly na úspěšné uvedení produktu, jež už se táhlo více než osmnáct měsíců za očekáváním. Všichni byli unavení a frustrovaní. Minulý měsíc jsme ztratili nejlepšího technika a mezi lidmi teď sílily rozbroje.

William byl superinteligentní, energický a okouzlující. Taky byl nelítostný workoholik, který si cenil peněz víc než zaměstnanců a vyžadoval bezvýhradný perfekcionismus. Vedení týmu k jeho přednostem nikdy

nepatřilo a já se obávala, že zaměstnanci Winthorpe Tech nemají daleko ke vzpouře.

„Tady je. Neeno,“ řekl srdečně a s tím úsměvem by si člověk nikdy nemyslel, že nutí tým pracovat o Vánocích nebo krátí bonusy jako trest za zkažené řízení s Úřadem pro kontrolu léčiv. „Tohle je moje žena Catherine.“

„Cat,“ pravila jsem a natáhla ruku. Její stisk by mohl rozbíjet vajíčka, musela jsem skrýt překvapenou reakci.

„Matt Ryder.“ Manžel při potrásání rukou celý zářil. „Máte krásný dům. Přežil by i zemětřesení, kdyby musel.“

„Já doufám, že muset nebude.“ Rozesmála jsem se a neuniklo mi, jak se do něj ochránářsky zavěsila. Což bylo vtipné vzhledem k faktu, o kolik můj manžel převyšoval toho jejího. „Děkuju, že jste přišli. Je to večírek pro úžasnou věc.“

„Je to pro Centrum aplikovaného umění, že?“ zeptal se muž a zaujatě srazil světlá obočí k sobě. Vpravo na bílé košili měl světle zlatou skvrnu. Chardonnay? Tequila?

Podívala jsem se na Williamovu košili a vůbec mě nepřekvapilo, že byla bez poskvrnky, klidně se mohl z fleku nechat vyfotografovat. „Přesně tak. Už se v Athertonu vyznáte? Centrum je na Middlefield Road.“

„Už se tady pomalu začínáme orientovat. Vlastně jsme právě koupili dům hned vedle,“ dodala jeho žena s nepřírozeně bílými zuby a úsměvem.

Její odpověď mě překvapila. „Myslíte *hned* vedle? Starý dům Bakerových?“ Slovo *dům* bylo hodně nadené. Jednalo se o zchátralou rezidenci zabavenou pro zadluženost, kterou posledních pět let vláčeli po soudech. Pokud by se někdy uvolnila k prodeji, měla

jsem v plánu ji nechat strhnout, nahradit zahradami a rozšířit prostory kolem bazénu.

„Jo.“ Doktorka Neena Ryderová se usmála ještě zářivěji. „Matt se o tom doslechl přes svůj kontakt v bance. Dělá v realitách.“

„Spíš v demolici,“ opravil ji manžel a usmál se, jako by sám sebe kritizoval. Ten úsměv mu zvrásnil kůži v koutcích očí. Ihned jsem k němu pocítila sympatie.

„Takže ten dům zbouráte?“

„Ale ne,“ zavrtěl honem hlavou. „Nemůžeme si dovolit postavit nový, ne podle místních standardů. Ale zrenovujeme ho a pak se rozhodneme co dál.“

Utopit v té barabizně jediný dolar by bylo plýtvání. Potřebovalo to srovnat se zemí, vybagrovat základy a položit nové. Usmála jsem se. „Pokud byste někdy chtěli přijít rychle k penězům, rádi vás té nemovitosti zbavíme. Měla jsem ji v merku roky. Chtěla bych prodloužit bazén a prostory kolem až k okraji pozemku.“

„Té nabídky si cením,“ řekl a pročísl si řídký porost vlasů. „Ale s Neenou jsme se už docela zabydleli, zvlášť díky tomu, jak to má blízko do práce.“

„Ani nedokážu vypovědět, jak *nadšená* jsem, že budu pracovat s týmem Winthorpe Tech.“ Neena se zadívala na Williama a mně rozhodně neušel obdiv v jejích očích. Na druhou stranu, v tomhle městě nebyla jediná žena, která by se svého času za mým manželem zvědavě neohlédla. Jeho vzhled a šarm byly jedna věc, neustále se zvyšující balík dolarů pojící se s jeho jménem druhá.

„A na jaké pozici přesně?“ ohlédla jsem se na Williama a snažila se rozpomenout, co mi říkal. Něco divného.

„Jsem ředitelka motivace,“ doplnila Neena.

„To jsem vlastně nikdy neslyšela.“ Schválně jsem to řekla mírně, abych jí nenačepýřila peří. „Spadá to do oblasti koučování?“

Téměř nepostřehnutelně semkla rty, ale napjala se jí kůže v koutcích úst. „Není to úplně koučování. Jsem zodpovědná za udržení energie a motivace v týmu. Budu s lidmi pracovat, abych jim pomohla dosáhnout jejich cílů, překonat překážky a odstranit problémy na pracovišti, které by mohly snižovat produktivitu. Je úžasné, jak malé změny v životě člověka dokážou vést k velkým výsledkům.“

„Doktorka Ryderová k nám přišla s vynikajícím doporučením z Plymouth Industries. Měli jsme štěstí, že jsme ji přetáhli.“ William pozvedl svůj drink směrem k doktorce a potom se napil.

„A měli byste vidět ten bonus na rozloučenou!“ řekl její muž horlivě a honem otočil hlavu za tácem krabíček koláčků, který číšník pronesl kolem. „Pardon,“ omluvil se a rychle vyrazil za ním. S jeho ženou jsme osaměli.

Bonus na rozloučenou? To vážně existovalo? Sledovala jsem, jak se Matt spěšně prodírá mezi lidmi a volá na číšníka. „Čeho jste doktorka?“

„Mentálního zdraví a psychologických věd. Mám doktorát, nejsem lékařka.“ Ty podrobnější informace odbyla pokrčením ramen, až jí málem vystříklo víno ze sklenky na bílý kobereček z ovčí kůže – přivezli jsme si ho z Nového Zélandu a pocházel z roku 1940.

„Je skvělé mít vás na palubě.“ Usmála jsem se a ona přimhouřila oči.

„Pracujete pro společnost, Cat?“ Zadívala se na Williama. „Myslela jsem si, že zůstáváte doma a věnujete se, ehm... nadaci? Tak se tomu říká?“

Rozesmála jsem se, a jestli se ještě jednou podívá na mého manžela tímto způsobem, hodlala jsem jí napičkovátkem z krabího koláčku probodnout krční tepnu. „Máte pravdu,“ přiznala jsem rozpačitě. „Já ve společnosti nepracuju. Ale vlastním polovinu prioritních akcí Winthorpe Technologies stejně jako William. Takže mám velký zájem na jejím úspěchu a našich zaměstnancích.“ *Zaměstnancích, jako jsi ty.* Lítostivě jsem se zamračila. „Williame, zdá se, že Decaterovi odchází. Slíbila jsem, že tě představím. Nevadilo by ti, kdybych tě na chvílku ukradla?“ Aniž bych čekala na Williamovu odpověď, otočila jsem se zpátky k Neeně. „Moc ráda jsem vás s Mattem poznala. Hodně štěstí s tou nemovitostí vedle.“

„Uvidíme se v pondělí,“ prohodil William a na rozloučenou zvedl sklenku. „Povězte svému manželovi, že mi bylo potěšením.“

Přeskočila pohledem z Williama na mě a já téměř viděla, jak se jí za modrýma očima protáčejí kolečka. O krok ustoupila a napjatě přikývla. „Ještě jednou děkujeme za pozvání.“

Když jsme ruku v ruce odcházeli, majetnický jsem Williama políbila na tvář.

Minuli jsme Matta, jenž s novým drinkem v ruce pelášil zpátky k Neeně. Šťastně zářil a já si jeho přátelské vystupování nedokázala spojit s jejím ledovým chováním.

„Zdalo se mi to,“ začal William opatrně, „nebo ses chovala mírně teritoriálně? Vytahovat akcie mi přišlo poněkud agresivní.“

„Bylo to *malinko* teritoriální,“ přiznala jsem a zastavila se pod nádhernou noční oblohou u zábradlí přesahující střechu verandy. Před námi se rozprostíraly bazény a osvětlené zahrady jako třpytivé klenoty na podnose. „Nelíbí se mi.“

Zaúpěl a přitáhl si mě blíž. „To neříkej. Topím se v nabručených doktorech a inženýrech. Potřebuju, aby jim někdo dělal chůvu, nebo se zcvoknu a všechny propustím.“

„Dobře, to *nedělej*,“ rozkázala jsem mu pevně a pak jsem se usmála ublíženému pohledu, který mi věnoval. „Budu se snažit mít ji ráda, dobře? Budu k ní milejší.“

„Použij ten úsměv královny maturitního plesu,“ naléhal na mě a ztišil hlas. „Akorát bez toho jedu.“

„Hej.“ Zamračila jsem se na něj. „O tom se nežertuje.“ Trvalo mi celé roky, než jsem utekla tomu drbu ze střední školy Mission Valley, že jsem svoje konkurentky v soutěži o královnu plesu otráвила projímadlem nalitým do pití. Ten klep se William doslechl na setkání spolužáků ze střední po deseti letech. Vykecala mu to úplně opilá Dana Rodriguezová – jedna z těch průměrem postižených kandidátek –, která na střední zářila a teď procvakávala kupony v samoobsluze, když v rodinném autě zrovna někam nevezla jedno ze svých tří dětí. Tenkrát jsem se zasmála a Danu objala v naději, že William na ty řeči zapomene a nechá to být. Nenechal a Dana za svoji nevymáchanou pusou zaplatila zkratem

elektrického vedení a následným požárem v její pracovně, po němž následoval dokonale načasovaný vzkaz *Ráda jsem tě viděla, doufám, že se máš dobře* na papíře s reliéfem Winthorpu.

„Musím vážně mluvit s Decaterovými, nebo to byla jen záminka pro únik?“ Položil svoji sklenku na whisky na široké kamenné zábradlí. Pozorovala jsem, jak mu noční vzduch čechrá černé vlasy protkané stříbrem.

„Byla to záminka, ale stejně to uděláme, abychom si zachovali tvář.“ Zamířila jsem zpátky na večírek, ale objal mě kolem pasu a přitáhl k sobě.

„Zůstaňme tady.“ Vzal moji tvář do dlaní a pozoroval mé rysy. „Jsem tu s nejkrásnější ženou na světě. Nech mě, ať si to vychutnám.“

Vzhledla jsem k němu a usmála se. „Budu tady, jak dlouho budeš chtít. Vlastně...“ Ztišila jsem hlas a ohlédla se zpátky k večírku. „Pojďme odsud. Když si pospíšíme, můžeme ještě stihnout večeři ve Stanfordu, kde mají ten jablečný dezert, co máš tak rád. A když se ti poštěstí...“ Skousla jsem si spodní ret. „Můžeš mě osahávat v autě.“

Uchechl se a oči se mu zaleskly jako zlobivému hochovi. „A co všichni ti hosté?“

„Služebnictvo se o ně postará. A tu tichou aukci zvládne odmoderovat Andi.“ Udělala jsem krok k okraji balkonu, který nebyl osvětlen a odkud vedly schody dolů do zahrad. „Tak pojď...“, škádlila jsem ho. „Vím, kde jsou klíče od ferrari.“

Chytil mě těsně předtím, než jsem vklouzla na schody, přitáhl si mě k sobě a vášnivě mě políbil. Přimkla

jsem se k němu, pevně jsem sevřela přední díl jeho
smokingu a prohloubila polibek ještě víc.

Existovali muži, které člověk vlastní.

Existovali muži, které si člověk půjčí.

A existovali muži, kteří se kradou.

A já nenechám nikoho, aby mi ho vzal.

2. KAPITOLA

NEENA

Pro ženy, jako je Cat Winthorpeová, existovala slova na čtyři a pět písmen. Stála jsem v naší koupelně a hleděla na sebe do zrcadla, zatímco jsem z kartonové krabice vedle umyvadla vytahovala hydratační krém. Vrásky kolem očí se mi navzdory veškerým ujišťováním mého chirurga prohlubovaly. Natočila jsem hlavu na stranu, zkoumala vrásky na krku a pocítila vděk za to, jak se mi kůže na hrdle hladce a přirozeně napíná. Nevrásnila se ani nikde netáhla. Pomyslela jsem na šiji Cat Winthorpeové, její delikátní bradičku a dokonalou pleť. Muselo jí být maximálně pětatřicet. A i v pětatřiceti určitě musela v obchodě pořád prokazovat svůj věk. Ne že by Cat Winthorpeová chodila do obchodu.

„To byla noc.“ Matt se postavil za mě a bojoval s motýlkem. Smoking a vestu nechal u dveří, kde spočívaly

ve vaku z půjčovny. „To je barák, co?“ Hvízdal a jeho dech byl cítit po alkoholu. Uhnula jsem obličejem na stranu, protože mi ten pach živě připomněl mého otce. Matt mi položil jednu svoji upocenou tlapu kolem pasu a já raději ustoupila.

„Opatrně s tím motýlkem,“ napomenula jsem ho ostře. „Už jsi něco vylil na košili.“ Tu skvrnu nám naučtují, pravděpodobně nás to bude stát zálohu. Já byla na rozdíl od něho opatrná. Moje značkové šaty na sobě pořád měly visačky. Zítra ráno je budu moct za plnou cenu vrátit. Viděla jsem, jak si je Cat Winthorpeová kriticky prohlíží a srovnává je s ostatními. Dopředu jsem to plánovala a ujistila se, že si na sebe vezmu vhodnou značku za přemrštěné peníze. Dnešní večer musel proběhnout hladce, což se taky stalo.

„Nemůžu tu zatracenou...“ Pokusil se podívat dolů na zmíněný uzel, ale z té námahy se zapotácel.

„Počkej,“ řekla jsem jemněji. „Udělám to.“ Otočila jsem se k němu a neuniklo mi, jak se mi přitom zadíval do výstřihu. Podprsenka push-up přímo nabízela moje drzá a dokonalá prsa zvětšená jako pozornost předchozího šéfa. Catina malá prsa mě překvapila – lehké opomenutí v kategorii údržby. Za pár let bude pravděpodobně ignorovat malé váčky, které se jí objeví pod očima. Prohlubující se vrásky na čele. Svěšenou kůži pod nevypracovanými pažemi.

Její manžel si mých prsou určitě všiml. Díval se na ně, i když kolem pasu objímal ji.

Matt neuhýbal pohledem, ochablou rukou mi přejel přes okraj výstřihu a tlustým prstem mi zajel mezi

prsa, jako by zkoušel olej v autě. Honem jsem mu rozvázala motýlka a oba konce oddělila, spěšně jsem mu rozepnula i knoflíčky na košili.

Sáhla jsem dozadu a rozepnula si podprsenku, aby měl na moje nová prsa nerušený výhled. Otočila jsem hlavu, aby ke mně nevanul jeho dech nasáklý burbonem, a odepnula jsem lacinou sponu na šerpě kolem pasu. Dýchal přerývaně a vzal moje štědrá děčka do dlaní. Dotýkal se mě prvoplánově, ale přijatelně.

„Dnes v noci?“ vydechl pln naděje.

Jeho žádost jsem zvažovala. Sex jsme neměli už celé týdny, naposledy rychlovku poté, co Matt nečekaně učinil nabídku na dům v Athertonu. Samozřejmě to byla barabizna. Ošklivá a s kostrbatým půdorysem, který vůbec neměl styl, ale *i tak*. Na mého laciného manžela to byl obrovský a nečekaný krok správným směrem pro naše společenské postavení a moje štěstí.

„Ano.“ Přistoupila jsem k němu blíž, jako bych si jeho dotek užívala. Matt mě po sexuální stránce zklamal velice brzy. Kvůli němu jsem se musela starat o vlastní potřeby sama. Poslední dobou jsem tak činila výbušným, nicméně krátce trvajícím láskováním s Nedem Plymouthem. Vkládala jsem do toho vztahu velké naděje a při vzpomínce na promarněný potenciál s bývalým šéfem jsem se zamračila, zatímco jsem odkládala šerpu k umyvadlu.

Matt zachrochtal při hlasitém a horečnatě mokřém sání mých bradavek. Rozepla jsem mu kalhoty a stáhla poklopec. „Pojďme do postele.“ Vložila jsem do hlasu trochu chraplavosti, jako bych byla celá nedočkavá – nejen na to, aby už bylo po všem.

Položená na zádech a s ním nad sebou jsem myslela na Williama Winthorpea. Bylo na něm cosi temného a lahodného, v pokušení jsem byla okamžitě poté, co se mi během pohovoru představil. *William*. V jeho tónu zaznělo cosi, co mezi námi upevnilo pouto. *Rád vás poznávám*. Drsné a sexuální. Byl to výstavní kus mužnosti a vmžiku mě lákal víc než kterákoliv z mých předchozích aférek.

William patřil k bohatým a úspěšným mužům Silicon Valley, k těm nejlepším. Měla jsem jít po někom takovém, a ne se hned po střední uvázat k Mattovi. Tehdy jsem tak zoufale toužila uniknout svému otci, že jsem vůbec nechápala vlastní potenciál. A myslela jsem si, že jsem vyhrála jackpot. Život s Mattem mi nejdřív připadal dekadentní. Nový mustang s odklápěcí střechou. Vlastní dům jako svatební dar od jeho rodičů. Kreditka na moje jméno s limitem tři tisíce dolarů, každý měsíc uhrazená, přičemž se mě nikdo na nic neptal.

Potřebovala jsem bezpečí a pozornost a on mi dopřál obojí. Ale jak jsme se posouvali výš, pomalu jsem si uvědomovala všechno, co nemám. Upřímně, sen splněný mým manželem mi nestačil. Potřebovala jsem víc a začínala jsem zoufale toužit po životě, který jsem neměla.

„Takhle?“ zafuněl Matt a já náležitě zasténala a obemkla mu nohy kolem pasu, zatímco jsem myslela na žár sálající z pohledu Williama Winthorpea.

3. KAPITOLA

CAT

Osm dní po našem večírku zabrali naši noví sousedé dům Bakerových. Stála jsem na předním balkonu se sklenkou chardonnay v ruce a sledovala jedinou dodávku úklidové firmy drkotající se po výmolech dlouhé příjezdové cesty. Všude jinde by už rostla tráva po kolena, opuštěné květinové záhony by zmizely pod plevelem a po cihlách už by se pnulo psí víno. Ale nezaplatili jsme čtrnáct milionů dolarů, abychom žili vedle domu hrůzy.

Posledních šest let jsem platila za to, aby okolí vybydleného domu každý týden udržovali. Když přestaly svítit lampy u hlavní brány, poslala jsem Teda, aby je vyměnil. Během ranních procházek jsem po tom pozemku procházela a hledala díry od hlodavců a stojaté vody, v nichž by se líhli komáři.

A taky jsem strávila spoustu času v tom domě, aniž by to můj muž byt jen tušil. Bývalo to zajímavé. Před čtyřmi lety. Než tam vtrhl tým z bernáku a všechno sebrali, byl to dům plný vzpomínek a tajemství. Najednou opuštěný život. Stále otevřený šatník, z něhož částečně viselo ven neglizé. Otevřený trezor, jehož kombinace byla napsaná na lepicím papírku z poznámkového bloku na vnitřní stěně. Obsah téměř zmizel, ale vzadu v rohu zůstalo fotoalbum. Bakerovi pláchli uprostřed noci, jejich mercedes zůstal v garáži, telefony na kuchyňské lince. V okolí se šušovalo o daňových únicích, ale když jsem se podívala za pečlivě složené ložní prádlo ve skříni Claudie Bakerové, zdál se mi přijatelnější zločin.

Kokain. Pět zabalených balíčků po jednom kile – podle jejich váhy v koupelně. Dalších deset jsem našla v horní polici v kuchyni za krabicemi cereálií Frosted Flakes a Honey Nut Cheerios. Další otevřený balíček v pracovně, kde taky byly na obálce časopisu *Rolling Stone* nasypané dvě lajny.

Čtyři měsíce po zmizení Bakerových jsem se nořila do křoví mezi našimi pozemky a procházela se po jejich domě. Vzala jsem si svazek klíčů, které jsem našla v šuplíku s haraburdím, a už jsem nemusela prolézat oknem tak jako dřív. Přicházela jsem a odcházela, jak se mi zamlouvalo. Trávila jsem celá odpoledne ve velkém koženém křesle za stolem Johna Bakera a procházela si jejich složky. Pročesala jsem výpisy z účtů a kreditních karet, protože mě bavilo nakukovat jim do života. Stála jsem v Claudiině koupelně před velkým, širokým zrcadlem a pečlivě si nanášela její rtěnku a stíny.

Byla to zajímavá panička. V šuplíku v šatně u jejich ložnice jsem našla roubíky a pásky na oči, plyšová pouta a falické hračky. Celé odpoledne jsem se prohřívávala jejím prádýlkem a hanbatými kostýmy. Uzmula jsem si šál z norka a psaníčko od Vuittona společně s několika kousky opuštěných šperků. Jedno dopoledne jsem strávila natažená na jejich posteli oblečená do jejího oblečení a poslouchala jejich playlist prskající ze stropních reproduktorů. A jednoho dne, jen pár týdnů předtím, než tam vtrhl bernák a všechno odvezl, jsem našla druhý trezor.

Tenhle zámek neměl. Byla to ohnivzdorná krabice skrytá pod podlahou pod falešným perským koberečkem v jejich ložnici. Ležela jsem na břiše a natahovala se pod jejich postel, když jsem kolenem zavadila o vyboulený koberec. Vysoukala jsem se zpod postele a nakoukla pod látku. Objev toho poklopu mě nadchl. Okamžitě jsem začala za dvířka tahat, ale povedlo se mi je otevřít až napotřetí. Kovové útroby skrývaly několik prázdných pásek od bankovek a sbírku nevkusného porna. Prozkoumala jsem konstrukci tajného prostoru a zvažovala, že si něco takového nechám udělat doma. Mohlo by se to hodit na schování patnácti kil kokainu, které jsem teď ukrývala na půdě, vysoko a na suchém místě za třemi řadami vánočních dekorací v bedně s nápisem *Domček pro panenky*. Člověk nikdy neví, kdy se mu může co hodit. To mě naučila moje matka. Jistě, sice mluvila o nahřívací podložce při domovním výprodeji dva bloky od našeho domu, ale já si vzala její radu k srdci ve vícero ohledech a opravdu se mi to několikrát vyplatilo.

Usrkávala jsem vychlazenou tekutinu ze sklenky a uvažovala, jak se proboha může jediná dodávka vypořádat s vrstvami prachu a špíny v tom domě. Potrvá jim to týdny. Ne že by mi vadilo jakékoliv zdržení předtím, než se tam Matt a Neena Ryderovi nastěhují. Ještě jsem se úplně nesmířila s představou nové ženy jak ve Wintorpe Tech, tak v naší ulici. A *téhle* ženy především.

Uvelebená do jedné z lenošek jsem se pokoušela rozklíčovat důvod svého znepokojení. Nebude první atraktivní ženou procházející se po vycíděných chodbách WT. William najal víc než tucet lékařek a inženýrek, hledal ty nejlepší z nejlepších bez ohledu na pohlaví či vzhled. Většinou platilo – čím bystřejší mysl, tím méně atraktivní vzezření, ale tu a tam se mezi nimi vyskytl jednorozec typu Allyson Choová, naše úchvatná výzkumnice. Nebo Nicole Finneganová, naše specialista na styk s veřejností. Jak Nicole, tak Allyson byly pravděpodobně atraktivnější než tahle blond ředitelka motivace – co je to sakra za pitomý titul?! Tak proč se mi z ní ježily chlupy?

U hlavní brány nastal pohyb a já se zvedla do sedu. Překvapeně jsem sledovala stěhovací vůz, kterak se snaží vybrat úzkou zatáčku k hlavní bráně Bakerových. Jestliže nevezl plnou nálož čisticích prostředků, byla to ztráta času. Auto zastavilo, řidič zařadil zpátečku a přes pustý trávník ke mně dolehlo pípání. V kapse kardiganu mi zazvonil telefon.

„Sleduješ to?“ sykla Kelly skrz reproduktor. Usmála jsem se a byla si jistá, že stojí u zábradlí na střeše a v doslechu od brány Bakerových.

„Nemyslím si, že se tam vytočí,“ poznamenala jsem.
„Měla jsem dojem, že jsi říkala, že je to ruina. Jak už tam můžou navážet nábytek?“ Donesl se ke mně závan větru. „Proboha, Cat. Od Greenoaks sem jede další dodávka. Měly bychom zavolat ochranku a říct jim, ať nikoho dalšího nepouštějí. Ucpou celou ulici.“

Neodpověděla jsem a sledovala, jak dodávka předními koly jen těsně minula fontánu s anděličkem.

„To je katastrofa,“ připojila se Kelly. „Co když budou pořád blokovat cestu, až skončí mše? Paul ještě nevyzvedl děti. Paule?“ Vítr mi přestal foukat do sluchátka, protože vešla do domu a vydala se hledat jejich mužskou chůvu. „Paule!“

„Volá mi William,“ zalhala jsem. „Musím běžet.“

„Dobře. Ale ten tenis zítra ráno platí, že? V devět?“

„Budu tam.“ Ukončila jsem hovor a trhla sebou, když se nákladák otřel bokem o bránu, načež se osvobodil a burácel dál po příjezdové cestě. Slunce se schovalo za mrak a při té náhlé změně teploty jsem se zachvěla. Přitáhla jsem si kašmír těsněji k tělu a rozhodla se opustit vyhlídku a vrátit se dovnitř.

Williama jsem našla v kuchyni. Telefonoval a já jeho hovor přerušila na tak dlouho, abych mu uloupila polibek. Otevřela jsem lednici a vytáhla steaky, které jsem zvedla tak, aby si mohl přečíst nápis od řezníka. Přikývl a já položila balíček na pracovní linku.

„Hele, jestli potřebuješ pauzu, tak přijď k nám. Můžeš nám udělat audit v účetnictví.“

Rozvázala jsem uzlík na balíčku a vytáhla maso, zatímco jsem poslouchala, o čem se baví.

„Tak ji vezmi s sebou. Mám dům pro hosty, můžete tady zůstat. Navíc Cat neviděla Beth od loňského léta. Užijí si to.“

Jednotlivé kusy hádanky do sebe zapadly. Beth. Pauza. Musel mluvit s Macem. Pošoupla jsem talíř k manželovi a z věšáku vzala obracečku, kterou jsem položila vedle modrého porcelánu.

„Ale žádná charita,“ zabručel William. „Jsi můj brácha. A hodil by ses mi. Potřebuju někoho, komu můžu s těmi čísly věřit.“

Komu může věřit. Nebyla jsem si jistá, že to na Maca sedí. Otočila jsem se od Williama a vrátila se k lednici, otevřela jsem obě dvířka a zkoumala její obsah. Když jsme neměli žádné konkrétní plány, dostával kuchař na víkendy volno. Začala jsem prohledávat polici nadepsanou *saláty*. Nakonec jsem vytáhla avokádový a jarní mix.

Za posledních deset let jsem všechno, co jsme pro Williamova bratra udělali, přestala počítat. Bylo to jako dávat zbytky toulavému psovi – polovina telecího žebra mu problémy nevyřeší, ale aspoň dodá člověku pocit, že dělá něco, aby mu pomohl.

Nebyla jsem si jistá, zda jsme mu vůbec pomohli. Bylo těžké pomoci alkoholikovi, který nechtěl přestat pít. Zaplatili jsme mu šest odvykacích kúr. Třikrát ho přestěhovali. Vyplatili ho z hazardních dluhů u jakýchsi podivínů z Vegas. Tahali za nitky, aby získal práci, ze které ho kvůli pití vyhodili. A teď ho chtěl William přitáhnout do Winthorpe Tech? Příšerný nápad, ale moc se mi líbila jeho oddanost vůči Macovi a zoufale jsem toužila rozšířit jeho malou rodinu o naše děti.

William se přesunul na verandu a já mu otevřela pivo, protože jsem si byla jistá, že po rozhovoru s Macem se bude potřebovat napít.

Znovu jsem zaslechla tlumené pípání při couvání a honem jsem došla ke dřezu, abych se podívala z okna.

„Mac je na tom špatně.“ William prošel dveřmi a vyhrnul si rukávy od košile až k loktům. „Nechce z domu. Je opilý.“

„Proboha.“ Roztrhla jsem balíček se salátem a rovnoměrně ho rozdělila na dva talíře. „Už ho vyhodili?“

Zašklebil se. „Bál jsem se to nadnést. Můžeš zavolat do banky a poslat jim peníze na účet? A zeptat se jejich domovníka...“

„Nájem mají zaplacený ještě celý příští rok,“ přerušila jsem ho. „To jsem udělala před pár měsíci.“ Posunula jsem k němu pivo.

„Dobře.“ Polovinu ho vypil na jeden dlouhý zátah. „Nechce sem.“

Musela jsem se hodně snažit, aby na mně nebyla znát úleva. „Promluvím si s Beth, jestli by se jim nehodilo, abych se tam zastavila. Ráda bych viděla miminko.“

„Jo, bylo by fajn, kdybys na něho dohlédla.“ Naklonil se a políbil mě.

Pokusila jsem se být zklamaná, že odmítá přijet, ale Mac byl vždy vrtkavý host. Jednou jsem přišla domů a našla ho v naší ložnici nahého a ležícího tváří dolů ve vlastních zvracích na našich luxusních péřových přikrývkách.

Znovu se ozvalo pípání a William se po tom zvuku ohlédl. „Oni už se stěhují?“

„Jo.“ Vytáhla jsem z šuplíku dva příbory a uložila je zvlášť na každý talíř. „Nemůžu uvěřit, že tam vezou nábytek, když je ten dům v takovém stavu.“

„Není neobyvatelný. Je zanedbaný.“ Usmál se a možná mu ten rozhovor s Macem náladu přece jen nezkažil. „Neříkej mi, že už jsi zapomněla na ten stěsnaný byt, ze kterého jsem tě vytáhl. Zavírání u sprchy drželo jen na gumičku do vlasů.“

Zvedla jsem oba talíře a obešla mramorový ostrůvek. „Ty jsi mě *vytáhl*? Byla jsem neplacená stážistka z univerzity. Náhodou mi to se studentskými půjčkami a fastfoodem docela šlo. Máš štěstí, že jsem se toho všeho vzdala a nastěhovala se k tobě.“

„Jo, jasně.“ Zablokoval mi cestu, sebral talíře a naklonil se pro polibek. „Jak ušlechtilé, že ses toho všeho vzdala jenom kvůli mně.“

„To je lepší.“ Nechala jsem se políbit. „A hej – můj pidi byt měl svoje kouzlo.“

„No, ve srovnání s ním se stěhují do paláce.“ Otočil se. „Najíme se venku, nebo vevnitř?“

„Venku.“ Vrátila jsem se ke kuchyňskému oknu a uviděla Neenu stát na příjezdové cestě v šortkách a košili s dlouhým rukávem, řídila tam dopravu. Zalétla jsem pohledem k cihlové fasádě domu, široké verandě a komínům velkých krbů. William měl pravdu – nebyl neobyvatelný, jen starý a špinavý. Před patnácti lety bych ho považovala za zámek, ale za těch deset let jako paní Winthorpeová se ze mě stal snob, který teď považoval nahřívání ručníky a vyžehlené povlečení za nezbytnost.

Neena cosi zaječela na řidiče a já si vzpomněla na den, kdy jsem se nastěhovala do tohoto domu. Zásnubní a snubní prsten mi stále připadaly nečekaně těžké. Všechny moje věci zabraly směšně malou část masivní skříně. Zvedla jsem krabici osobních věcí z kufru svého zbrusu nového maserati a William mě jemným zavrtěním hlavy zastavil. „Vidíš tohle?“ Zvedl mezi nás moji ruku s diamantem. „To znamená, že si nemusíš stěhovat věci sama. Teď jsi paní Winthorpeová a všichni se ti klaní a obskakují tě.“

„Dokonce i ty?“ zeptala jsem se koketně, ačkoliv mnou projel závratný záblesk moci.

Zasmál se a nikdy mi neodpověděl. Bylo mi to jedno. Vstoupila jsem do tohoto domu a přímo hltala každý jeho opulentní centimetr. Okamžitě jsem se pohodlně uvelebila na svém trůnu a už jsem nezvedla jedinou krabici.

Oproti tomu se Neena belhala kolem auta s těžkou kartonovou krabicí v náruči. Dřepla si a opatrně ji postavila na zem, pak se postavila a oprášila si dlaně. Otočila se bokem a zadívala se na náš dům. Z téhle vzdálenosti, přes pečlivě udržované zahrady a vzrostlé stálezelené cypřiše, jsem se cítila chráněná, ačkoliv se k nám dívala nepřírozeně dlouho. Nedivila jsem se jí. Existoval důvod, proč se sem sjížděli lidé z celého okolí, aby si prohlédli naši vánoční výzdobu, a časopis *Architectural Digest* zasvětil našemu domu prostřední rozkládací stránky. Stál za dlouhý pohled. Budil údiv. Sledovala jsem, jak katalogizuje kamenné obložení, moderní linie, měděnou střechu a skleněná zábradlí.

William se postavil vedle mě a sledoval můj pohled. „Neměli bychom tam zajít? Přivítat je v naší čtvrti?“

„Ještě ne.“ Sledovala jsem ji a čekala, až se otočí, ale nehybně stála a pořád pozorovala náš dům. „Jenom na nás zírá.“

Pokrčil rameny a začal si umývat ruce.

„Je to trochu divné.“

„Zlato, je to velký dům. Má si co prohlížet.“

„Jaká byla tento týden? Je v týmu oblíbená?“

Zamračil se. „Nejsem si jistý. Ještě se neviděla se všemi. Zaslechl jsem pár nepřátelských komentářů a pár pochvalných. Někdo si myslí, že je příliš hrr.“ Vodu zastavil pomocí zápěstí.

Zazubila jsem se. „Nech mě hádat: Harris?“ Nigérijský vědec neslyšel slova jako *týmová práce* nebo *soudržnost* rád. Ve svém ročním hodnocení vždy nasbíral nejnižší skóre od kolegů za komunikační schopnosti a nejvyšší za nadání.

„Jo. Myslím, že řekl, a teď cituju: ‚Nepotřebujeme otrocké písně, abychom zachraňovali životy.‘ S čímž,“ stáhl utěrku z věšáku, „souhlasím. Pověděl jsem Neeně, ať ho nechá být.“

Neeně. Už to nebyla doktorka Ryderová. Nejdřív jsem se nad tím pozastavila, ale potom jsem to nechala plavat, všichni ve Winthorpu si tykali. I vrátní oslovovali Williama jménem.

Odhodil utěrku vedle dřezu. „Tak pojd'. Steaky už jsou skoro hotové.“

Zůstala jsem tam o chvílku dýl a čekala, až se Neena otočí od našeho domu zpátky k tomu svému.

V otevřených garážových vratech se objevil její manžel a ona ukázala na krabici. Složila jsem utěrku na třetiny a pověsila ji zpátky. Vytáhla jsem z lednice vodu a znovu vyhlédla z okna. Byla pryč, v útrobách domu. V okně v prvním patře jsem uviděla uklízečku stříkat čisticí prostředek na sklo a přejíždět po něm hadrem.

Nechápala jsem, jak se někdo může stěhovat do zaneřádného domu. Bylo to jako přeskočit prázdné stránky v poznámkovém bloku a pak začít psát svůj příběh na jedné zpola zaplněné. Byla to špatná karma.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Naše poslední tajemství.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.